

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

בפני כבוד השופטת מיקה בנקי

תובע פלוני

נגד

נתבעים 1. עמירם שגיא
2. שבע עיניים בנגב - מרכז רפואי בע"מ

פסק דין

סילוק תביעה על הסף מחמת התיישנות.

הצדדים ומסגרת המחלוקת

1. לתובע, יליד 1989, אובחן נגע בלחי ימין והוא פנה לנתבע 1, כירורג מומחה, לשם התייעצות וטיפול במסגרת הנתבעת 2.
2. ביום 10.1.2012 ניתח הנתבע 1 את התובע והסיר את הנגע ואולם האזור המנותח לא החלים והתובע המשיך להיות בבירורים רפואיים וטיפולים נוספים ואף שב ונותח בלחי זו.
3. לטענת התובע נותר לו נזק בלתי הפיך בלחי שמקורו בהתרשלות הנתבע אשר בין היתר בחר בניתוח שגוי, פגע בכלי דם בלחיו, נהג ברשלנות בטיפול בו ועוד. כן טען התובע שהניתוח בוצע ללא הסכמה מדעת ומבלי שגולו לו כל הסיכונים הכרוכים בו וכי אף הטיפול עצמו היה מתחת לרמה המקצועית הסבירה.
4. הנתבעים דוחים את הטענות וטוענים בראש ובראשונה להתיישנות התביעה לא רק מאז שטיפל הנתבע בתובע אלא גם מהמועד שבו נודעו לתובע העובדות המהוות את עילת התביעה או שהתובע יכול היה לגלותן בהתנהלות סבירה.
5. לתביעה לא צורפה חוות דעת רפואית והתובע ביקש ארכה להגשתה ולחילופין שבית המשפט ימנה מומחה מטעמו בשל 'קשר שתיקה' בו נתקל. סוגיה זו טרם נדונה בשל הצורך להקדים ולהכריע בבקשה לסילוק התביעה על הסף מחמת התיישנות, וכמפורט בפסק דין זה – הדבר מביא לדחיית התביעה ומייתר את הדיון בסוגיית חוות הדעת.
6. כמפורט בפסק דין זה, מטענות התובע עצמו ניכר שחלפו למעלה מ-7 שנים לא רק ממועד האירוע הנטען אלא גם מהמועד בו עמד התובע על קיומו של נזק ממשי ואף על קיומו הנטען של קשר סיבתי בין הניתוח שבוצע לטענתו ברשלנות ובין הנזק הנטען.
7. בנסיבות אלו, וכאשר ממילא חלפו למעלה מ-7 שנים ממועד הגילוי של כל הדרוש להגשת תביעה – נדחית התביעה מחמת התיישנותה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

השתלשלות העובדות העיקריות על פי כתב התביעה

8. ביום 10.1.12 ניתח הנתבע את התובע בניתוח לכריתת נגע בלחיו.
9. על פי כתב התביעה ניתז בניתוח דם רב ולשאלת התובע השיב הנתבע 1 שכל הנראה פגע במהלך הניתוח בכלי דם כלשהו, אבל הוא סגר אותו ועתה הכל בסדר (סעיף 9 בכתב התביעה).
10. בביקורות שנערכו סמוך לאחר הניתוח נמצאה נפיחות ניכרת בלחי, ביום 3.6.2012 אף נעשה ניקוז דם, ובאותו מועד המליץ הנתבע 1 לתובע על ניתוח חוזר שכן סבר שכל הנראה לא הוציא את כל גושי השומן (סעיף 17 בכתב התביעה).
11. ביום 29.7.12 פנה התובע למומחה אחר לקבלת חוות דעת נוספת והבירורים שנערכו במסגרתה הובילו לקביעה ביום 7.4.2013 שמדובר ב AVM המוגדר בתביעה כמצב מלידה של מבנה לקוי של כלי הדם (הערת שוליים 6 בעמ' 6 בכתב התביעה).
12. ביום 25.4.2013 ערך התובע התייעצות עם מומחים מבית החולים הדסה ובעקבות התייעצות זו בוצע הליך רפואי נוסף בלחי האמורה ונקבע שיידרשו עוד מספר הליכים רפואיים חוזרים להקטנת הנגע ומניעת נזקים עתידיים (סעיפים 23-24 בכתב התביעה).
13. ביום 28.7.2013 וביום 1.9.2013 ערך התובע התייעצויות נוספות עם מספר מומחים לרבות בבית החולים הדסה עין כרם והומלץ לו על ביצוע הליכים רפואיים נוספים, תוך מתן הסבר שיש סיכון לעצב הפנים כיוון שיש כבר כריתה של חלק מהשרירים (סעיף 25 בכתב התביעה).
14. מיום 8.1.2014 ועד 11.3.2014 עבר התובע מס' הליכים רפואיים נוספים וביום 12.4.2014 נותח שוב בניתוח להורדת הנגע שכבר כלל כריתת עצבים שהובילו לטענתו לשיתוק בלתי הפיך בלחי ימין, צלקת מכערת ו'בור' בלחי (סעיף 27 בכתב התביעה).
15. התובע המשיך בביקורות רפואיות לאחר הניתוח השני ובמסגרתן עלה הצורך בהזרקת שומן ותאי גזע ללחי הפגועה וטיפולים אלו בוצעו בהמשך.
16. לטענת התובע רק בשלהי שנת 2016 נרמז לו שסביר שהייתה רשלנות מצידו של הנתבע 1 בכל הנוגע לאבחנה הראשונית ולאופן הטיפול בנגע - ואז פנה לבא-כוחו לצורך התייעצות משפטית.
17. עוד ציין התובע שנתקל במשך כשנתיים בקשיים לקבל מסמכים רפואיים וכי לאחר מכן לקח לבא-כוחו למעלה משנה וחצי לבצע התייעצות משפטית עם מספר רופאים בכירים.
18. התביעה דן הוגשה ביום 29.12.2021.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

טענת ההתיישנות

19. מאחר וחלפו למעלה מ-7 שנים ממועד הניתוח טוען התובע לחלות החריגים הקבועים בסעיף 8 בחוק ההתיישנות בעניין התיישנות שלא מדעת, ובסעיף 2)89) בפקודת הנזיקין הקובע 'תקרה' של 10 שנים מקרות האירוע.
20. כב' השופט י' עמית חידד בפרשת גיא-ליפל את היחס בין שני סעיפי חוק אלו והבהיר שההסדר הכללי בסעיף 8 בחוק ההתיישנות חל על כל רכיביה של עילת התובענה (ברשלנות: רכיב ההתרשלות ורכיב הקשר הסיבתי) למעט רכיב הנזק. לגבי רכיב אחרון זה חל ההסדר המיוחד והמפורש שבסעיף 2)89) לפקודה, הקובע את מחסום עשר השנים.
- מכאן, שגם אם התיישנה עילת התביעה ככל שהדבר נוגע ליסוד הנזק, די בכך שאחד מהיסודות האחרים של העילה התגלה באיחור על ידי התובע על מנת שיושעה מירוך ההתיישנות (ע"א [2919/07 מדינת ישראל - הוועדה לאנרגיה אטומית נ' עדנה גיא-ליפל](#), סד(2) 82 (2010)).
21. נבחן להלן את המסגרת המשפטית הרלוונטית לענייננו ונראה כי מטענות כתב התביעה עצמו נלמדת ההתיישנות התביעה שהוגשה.

מועד גילוי הנזק

22. סעיף 2)89) בפקודת הנזיקין קובע שלעניין תקופת התיישנות בתובענות על עוולות, "היום שנולדה עילת התובענה", מקום שעילת התובענה היא נזק שנגרם על ידי מעשה או מחדל, הוא "היום שבו אירע אותו נזק; לא נתגלה הנזק ביום שאירע – היום שבו נתגלה הנזק, אלא שבמקרה אחרון זה תתיישן התובענה אם לא הוגשה תוך עשר שנים מיום אירוע הנזק."
- על פי הוראה זאת, מועד לידת התביעה הוא מועד גילוי הנזק, אך הסעיף מציב רף עליון של 10 שנים מיום אירוע הנזק עד להגשת תביעה.
23. הוראה זו אינה מאריכה את תקופת ההתיישנות ללא גבול, אלא להיפך: היא מגדירה גבול עליון שעד אליו ניתן להגיש את התביעה, גם כאשר הנזק התגלה באיחור רב וטרם חלפו שבע שנים מיום הגילוי. היינו – שבע שנים מיום גילוי הנזק או עשר שנים ממועד התרחשות הנזק, על פי המוקדם מבין השניים (ע"א [7707/01 עליזה צורף נ' קופת חולים של ההסתדרות הכללית](#), 24.11.2005).
24. היקף הנזק שגילויו נדרש לפתיחת מירוך ההתיישנות אף הוא הובהר בפסיקה בה נאמר שיגילוי הנזק כמוהו כיריית הזנקה של התובע לתחילת מסלול מירוך ההתיישנות, אך אין להמתין עד לגילויו המלא של הנזק ודי בסימני הנזק, ומשנתגלה הנזק, שוב אין להמתין לגיבושו השלם במלוא היקפו' (פרשת גיא-ליפל לעיל).
25. כן נקבע שינתגלה אין פירושו נתגבש - אלא מספיק שיש ראיה לסימני הנזק-הפגיעה, ואפילו לאחר מכן הוסיף והתפתח נזק חמור הרבה יותר. יש להבדיל בין אירוע הנזק לבין היקפו'. לפיכך, 'די בכך שיש "ראיה לסימני הנזק", שבגינם אדם סביר היה בוחר להגיש תובענה נגד

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

המזיק, ואין הכוונה להתגבשות מלוא היקף הנזק' (ע"א 7680/13 רבקה פרי נ' שירותי בריאות כללית, 11.02.2015).

26. לאחרונה אף נפסק שאין להחמיר עם הניזוק מעבר לציפייה הסבירה מאדם סביר בנסיבות העניין אם הנזק הראשוני הוא עניין של מה בכך, אולם אם הנזק הראשוני הוא ממשי, אף אם עדיין איננו במלוא היקפו, אזי מרוץ ההתיישנות יחל עם גילוי של הנזק הראשוני (רע"א 6614/19 מדינת ישראל נ' שלמה ג'הסי, 30.06.2021).

27. על פי כתב התביעה בענייננו, קיומו של נזק נלמד סמוך לאחר הניתוח ובביקורות השונות בהן הלך הנגע בלחיו של התובע והתפתח ואף הנתבע עצמו המליץ על ניתוח חוזר.

28. על פי טענות התובע עצמו, קיומו של נזק ממשי עלה בבירור בהתייעצויות הנרחבות שערך עם מומחים שונים במהלך שנת 2013 בהם ניתנה התייחסות מפורשת לכך שבעבר נכרתו שרירים וכעת יש חשש לפגיעה עצבית. הדבר עלה אף בהליכים הרפואיים הנוספים שעבר התובע בשנה זו. התובע מדגיש שבשנה זו ידע שיש לו AVM.

29. אם בכך לא די, הרי שבחודש אפריל 2014 נותח התובע ע"י מומחה אחר כאשר ניתוח זה כלל כריתת עצבים שהובילו לדבריו לשיתוק בלתי הפיך בלחי ימין, צלקת מכערת ו'בור' בלחי. בשלב זה היה הנזק במצבו הנרחב ביותר והחל ממועד זה פעל התובע לטענתו לצמצום הנזק בהזרקות שומן וכו'.

30. במצב המתואר לעיל חלפו למעלה מ-7 שנים מהמועד בו ידע התובע על קיומו של נזק ממשי (2013) ועד להגשת התביעה (2021), ולפיכך התביעה במישור זה התיישנה. במצב דברים זה גם אין בסעיף 2)89 בפקודת הנזיקין כדי להועיל שכן אינו מאריך את תקופת ההתיישנות מעבר ל-7 השנים ממועד גילוי הנזק.

מועד גילוי הקשר הסיבתי

31. סעיף 8 בחוק ההתיישנות קובע לעניין התיישנות שלא מדעת: "נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובענה, מסיבות שלא היו תלויות בו ושאינן בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלה".

32. בתגובתו לבקשת הנתבעים לסילוק התביעה על הסף מצביע התובע על שלושה תאריכים מהותיים לטענתו, וכך הוא כותב:

א. תאריך האירוע הוא הניתוח – 10.01.2012

ב. מועד גילוי ה AVM – 07.04.2013

ג. גילוי הנזק וכן הקשר בין הנזק לבין הניתוח אשר התבצע ע"י הנתבע – 5/2013 ואילך כשהסיבה האמיתית לנזק ולהיקפו מתחילה בניתוח וממשיכה בביקורות שנעשו ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

הנתבע ומבלי שנעשו פעולות מתאימות לאבחון הנוזק, כשממילא היקף הנוזק התגלה רק בשנת 2016.

למועדים אלו מוסיף התובע את טענתו שרק בשלהי שנת 2016 נרמז לו על אפשרות רשלנותו של הנתבע ומכאן לטענתו שטרם חלפה תקופת ההתיישנות מאז 2016 ועד להגשת התביעה. לכך מוסיף התובע את הקשיים בהם נתקל באיסוף מסמכים רפואיים.

33. ראשית יובהר שהמועד שבו פנה התובע להתייעצות משפטית אינו מועד שעוצר את תקופת ההתיישנות, כפי שקבעה הפסיקה זה מכבר :

"לשיטתם של המערערים, מירוך ההתיישנות בעניינם החל רק לאחר שהם קיבלו ייעוץ משפטי וחוות דעת רפואית. שכן, לטענתם, רק אז "נודעו" להם מלוא העובדות הנדרשות להתגבשותה של עילת התובענה. כפי שנקבע לא אחת בפסיקה, **אין לקבל את הגישה לפיה, תחילת מירוך ההתיישנות תהא תלויה בשאלה אימתי פנה הניזוק לקבלת ייעוץ משפטי, או לקבלת חוות דעת רפואית.** פשיטא היא, שאם נאמר כך, קביעת המועד לתחילת מירוך ההתיישנות, תמצא בשליטתו הבלעדית של הניזוק, דבר אשר מנוגד לתכליתו של מוסד ההתיישנות (ע"א 2897/11 גנאים נ' בית החולים רמב"ם [פורסם בנבו] (7.4.2013); ע"א 1960/11 אלמוג נ' שירותי בריאות כללית [פורסם בנבו] (6.5.2013)). בהתאם לכך, גם כאשר עסקינן ב"כלל הגילוי המאוחר", חלה על התובע חובת בירור בסיסית" (פרשת רבקה פרי לעיל).

34. בפסיקה הובהר שכיוון שכלל הגילוי המאוחר הקבוע בסעיף 8 הוא חריג לכלל ההתיישנות, **הנטל להוכיח כי התקיים כלל הגילוי המאוחר מוטל על הטוען לו. עליו להראות כי קיימות עובדות שלא היו ידועות לו; כי עובדות אלו הן עובדות מהותיות לעילת התביעה; כי עובדות אלו נעלמו מעיניו מסיבות שאינן תלויות בו; וכי הוא לא יכול היה למנוע אותן סיבות "בזהירות סבירה"** ומכאן שהמבחן ליישום הסעיף, כלומר להשעיית תחילתו של מירוך ההתיישנות, הוא אובייקטיבי (פרשת גיא-ליפל, בפסקאות 41-42 והאסמכתאות שם, **רע"א 5087/10 מדינת ישראל נ' אריאל דוננפלד, 07.11.2012**).

35. התובע אינו טוען לאי-ידיעת עובדות כלשהן אלא רק לכך שלראשונה 'נרמז' לו על אפשרות של התרשלנות ב"שלהי שנת 2016". 'אי הצלחת' הניתוח מושא התביעה והכשלים הנטענים בו היו, על פי התביעה, הבסיס למצבו הרפואי של התובע לאחריו ולכלל ההתייעצויות וההליכים הרפואיים שעבר במהלך שנת 2013 והסתכמו בחודש אפריל 2014 בניתוח האחרון שעבר התובע ע"י מומחה אחר והותיר אותו עם שיתוק חלקי בפניו, כטענתו.

36. **כדי להתחיל את מירוך ההתיישנות בכל הקשור ליסוד הקשר הסיבתי, צריך שיהיה בידי התובע "קצה חוט" או גילוי בסיס לסברה הקושרת בין הנוזק לבין האירוע** (ע"א 4114/96 המאירי נ' הכשרת הישוב – חברה לביטוח בע"מ, פ"ד (נב) 857, 865-866 (1998)). קצה חוט שכזה ולמעלה ממנו היו בידי התובע במהלך שנת 2013 ובסיס לקשר בין הניתוח הראשון למצבו באותה עת נלמד גם מההתייחסות המפורשת לפגיעה הנטענת בכלי הדם ולכריתת השרירים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

37. מבחן נוסף שהוצב בפסיקה הוא מבחן "רף הגשת התביעה" המקל מעט יותר עם התובע, אך גם במבחן זה אין כדי להועיל לתובע דנן (הדגשות שלי, מ.ב.):

"שאלת היקף הבירור בו חייבים תובעים נדונה בפסיקה לא פעם ... בפרשת גיא-ליפל הנזכרת צוין כי "בין שאר הפרמטרים לבחינת סבירות הגילוי יש להתחשב במושא הגילוי; המידע שכבר הצטבר אצל התובע; גודל הנזק וסיכויי מניעתו; כמו גם סיכויי הצלחתה של התביעה הפוטנציאלית... גם מידת המאמץ הכרוכה בגילוי העובדות משליכה על סבירות התנהגותו של התובע" (שם, בפסקה 50). ועוד נאמר בעניין זה בפרשת מוסקוביץ, שפסק הדין בה אף הוא מן העת האחרונה, מפי השופט א' רובינשטיין: "השאלה, האם בנסיבות אכן היה אדם סביר נוקט פעולות בירור נוספות תלויה בנסיבותיו של המקרה הקונקרטי... לדידי, בכל הנוגע לקביעת 'מידת היוזמה שהתובע מצופה לנקוט', ניתן להבחין בין בירורים משפטיים שמטרתם לאמוד את 'סיכויי הצלחתה של התביעה הפוטנציאלית'; לבין בירורים רפואיים שמטרתם טיפול ושיפור המצב הרפואי של התובע. החובה לערוך בירורים משפטיים מהסוג הראשון מקורה בחובת הקטנת הנזק... ואולם, שעה שמדובר בבירורים רפואיים מצטרפים לחובה זו גם אינטרסים ברורים האמורים להנחות את האדם הסביר; קרי, עמידה על מצבו הרפואי ושיפורו - אינטרסים ששיקולי מדיניות תומכים בחיזוקם בחינת פשיטא... מובן שבמקרים אחרים לא יהיה די בבירור ראשוני זה (לדוגמה, כאשר הנזק חמור וקיים חשד לרשלנות), ויהיו מקרים בהם אמירתו של הרופא המטפל כי הנזק יחלוף, או כי אינו בר-טיפול, או כי הוא לא נובע מרשלנות, לא תהא מספקת" (פרשת דוננפלד לעיל).

38. במילים אחרות, כפי שסוכמה ההלכה לא פעם, לפי סעיף 8 בחוק ההתיישנות מתחילה תקופת ההתיישנות במועד שבו התעוררו בפועל אצל התובע חשד או סברה בדבר קיומן של העובדות המהוות את עילת התביעה או במועד בו אדם סביר בנסיבות העניין היה צריך לחשוד בקיומן של העובדות האמורות.

39. בענייננו ידוע מכתב התביעה שכחצי שנה לאחר הניתוח מושא התביעה פנה התובע לקבלת חוות דעת נוספת ולאחריה עזב את הטיפול והמעקב אצל הנתבע והמשיך להתייעצויות נרחבות עם מומחים אחרים.

מומחים אלו התייחסו כבר בשנת 2013, על פי כתב התביעה, לקושי במצב הקיים בעקבות הניתוח שנעשה (כדוגמת כריתת שרירים) והבהירו את הקשיים העומדים לפניהם בטיפול במצב זה (חשש לפגיעה עצבית ולאחריה כריתת עצבים).

40. אם בכך לא די, הוסיף התובע וחיידד בתגובתו לבקשת הסילוק ש"גילוי הנזק וכן הקשר בין הנזק לבין הניתוח אשר התבצע ע"י הנתבע" היה ידוע לו מחודש 5/2013 ואילך, "כשהסיבה האמיתית לנזק ולהיקפו מתחילה בניתוח וממשיכה בביקורות שנעשו ע"י הנתבע ומבלי שנעשו פעולות מתאימות לאבחון הנזק". היינו התובע מודה שמלוא הנתונים הנדרשים היו בידו באותה עת, ובוודאי התקיים 'רף הגשת התביעה'.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

41. טענתו הנוספת של התובע ש"היקף הנזק התגלה רק בשנת 2016" אינה תואמת את הודאתו בדבר מועד גילוי ה-AVM לו הוא מייחס חשיבות ובוודאי אינה תואמת את פרטי ההתייעצויות שפירט בתביעתו ואת מועד הניתוח שהותיר את השיתוק בלחיו באפריל 2014, וכאשר אף לגרסתו כל שאירע בשנת 2016 הוא 'שמיעת רמזים' אודות רשלנות הנתבע ולא כל עובדה או התפתחות עניינית אחרת.

42. בפרשת גיא-ליפל לעיל חידד כב' השופט י' עמית את היקף 'קצה החוט' שנקבע בפסיקה ונמצא בהבהרותיו מענה לטענת התובע אודות קשיים באיסוף חומר רפואי או השלמת התייעצויות (הדגשות שלי, מ.ב.):

"יש להבחין בין הפן הראייתי-עובדתי הנדרש לצורך הגשת תביעה לבין השאלה מתי יש להגיש את התביעה. כאמור, לצורך המודעות הנדרשת די באפשרות לקיומו של קשר סיבתי, די ב"ידיעה שאיננה משוללת הגיון פנימי, ושיש לה אחיזה מינימאלית במציאות" (פרשת צורף; עניין המאירי הראשון). תובע שמתעורר בו החשד לקיומם של התרשלות או קשר סיבתי, אינו רשאי לכבש חשדו בליבו שנים רבות ולטעון כי היו חסרות לו ראיות. על תובע כזה חלה החובה לדרוש ולחקור ולנסות לגלות במהלך תקופת ההתיישנות את הראיות החסרות לו.

אם פנה התובע לנתבע הפוטנציאלי והלה דחה את בקשתו, אזי שומא עליו להגיש תביעה ולדרוש מבעל דינו שכנגד את הראיות החסרות במסגרת הליכי גילוי מסמכים. תובע שלא עשה כן, והמתין עד לחלוף תקופת ההתיישנות, יראו אותו כמי שלא חל עליו כלל הגילוי המאוחר הקבוע בסעיף 8 לחוק ההתיישנות.

שאם לא תאמר כן, כל אימת שבעל דין לא אוסף נתונים או לא מקבל את המידע שלטענתו נמצא ברשות הנתבע, התביעה לא תתיישן לעולם."

43. מהאמור עולה שאף סעיף 8 בחוק ההתיישנות אינו מסייע לתובע, כאשר חלפו למעלה מ-7 שנים מאז היה בידי התובע קצה-חוט ואף יותר מכך על מנת לעמוד על היקף הנזק לו הוא טוען ואף על הקשר הסיבתי הנטען בין מצבו ובין אותו ניתוח ראשון שעבר אצל הנתבע בחודש ינואר בשנת 2012, כאשר לדידו עמד על הדברים כבר במחצית שנת 2013 ובוודאי בעת הניתוח הנוסף שנערך בחודש אפריל 2014.

הנתונים המפורטים בכתב התביעה מלמדים, אם כן, שבמועד זה אדם סביר בוודאי היה צריך לחשוך בקיומן של העובדות האמורות ונראה שכך היה גם לתובע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62936-12-21 פלוני נ' שגיא ואח'

סוף דבר

44. ענייננו בתביעה בטענה לרשלנות רפואית בהתנהלות הנתבע בנוגע לניתוח שערך לתובע בחודש ינואר 2012, כמעט 10 שנים לפני הגשת התביעה.

45. כמפורט בפסק דין זה, כבר בשנת 2013 עמד התובע על נזק ממשי שלטענתו נגרם לו ואף התייעץ עם מומחים רבים אחרים אודות מצבו לאחר הניתוח, כאשר בהתייעצויות אלו עלה קשר נטען בין הניתוח שעבר בחודש ינואר 2012 ובין מצבו באותה עת.

46. על פי כתב התביעה, בהתייעצויות אלו נדונה בין היתר במפורש כריתת שרירים שעבר התובע לטענתו בניתוח הראשון והשפעתה על מצבו ועל אפשרות הטיפול בו בשנת 2013 וראשית 2014.

47. במצב דברים זה חלפו למעלה משבע שנים הן ממועד גילוי הנזק והן מהמועד בו תובע סביר היה עומד על אפשרות קשר סיבתי בין הניתוח הראשון למצבו באותה עת.

48. לפיכך תביעת התובע התיישנה והיא נדחית.

49. בשל השלב בו נמצא ההליך אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ג סיוון תשפ"ב, 12 יוני 2022, בהעדר הצדדים.

מיקה בנקי, שופטת